

Щоранку дорогою до школи Філіп, Фло та Кароліна завертають у невеличку цукерню в Глухому закутку № 23. Там вони купують у Лео (так звати власника) ласощі, якими смакують на перервах між уроками. Комісар карної поліції Ларс так само щоранку заходить у згадану цукерню. Він також є страшенним ласуном, а найбільше любить цукерки з локрицею¹. Проте їх поєднує не лише любов до солодоців, а й пристрасть до розслідування найзаплутаніших злочинів. У детек-

тивної команди «Локриця», як вони себе назвали, є навіть власний офіс, де вони зустрічаються — голуб'ятня під дахом цукерні Лео.

¹ Локриця, або ж солодець, вербець, солодич. Багаторічна рослина родини бобових, солодкий корінь якої використовують у промисловості й медицині.

Лео — хазяїн цукерні та детектив. Він — ватажок у локричній команді.

Кароліна, або ж Каро. Завзята спортсменка і просто розумниця.

Комісар карної поліції Ларс добре знається на комп'ютерах.

Флорентин — наймолодший в агентстві, тому всі його зовуть Фло.

Філіп уміє наслідувати спів птахів. Його вірний супутник — какаду Коко.

Таємне товариство «Червоний корал»

1. Знахідка у воді

Натрапивши на слід чорного стрільця з арбалета¹ та переслідуючи зловмисника, детективи локричної команди увійшли до таємничої сталактитової печери. Зрозумівши, що його викрили, стрілець пірнув під воду. Детективи, мов зачаровані, спостерігали, як він сховався у воді між сталактитами.

— Вперед за ним! — гукнув друзям Фло та кинувся берегом у супроводі полдавієнських вояків услід за зловмисником.

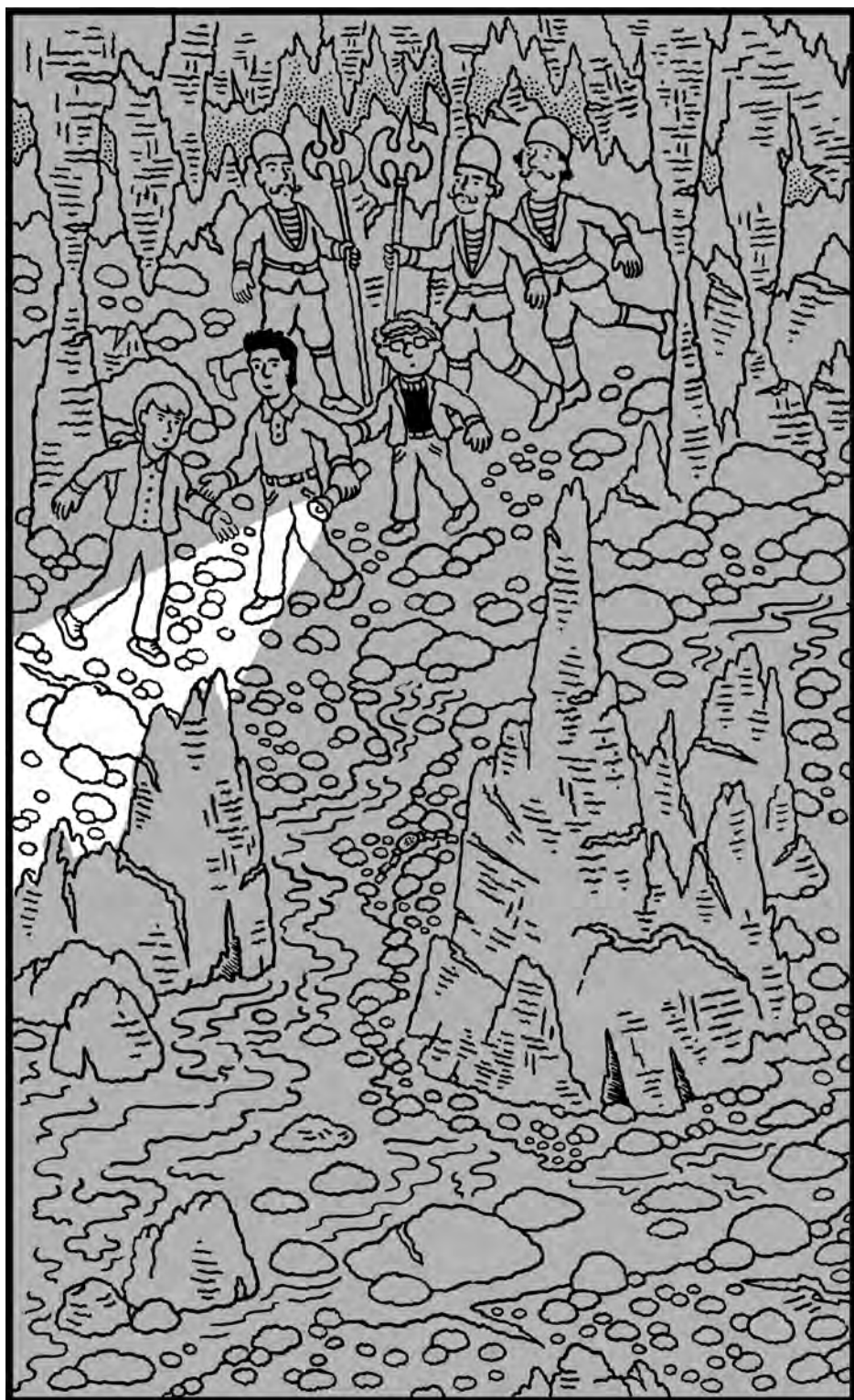
— Он він де! — скрикнула Каро та показала пальцем на обриси фігури.

Злочинець випірнув із води, вийшов на протилежний берег та розчинився у сутінках.

Хоча детективи одразу кинулися вслід за ним — бігли по мілководдю, стрибаючи по слизьких каменях, — переслідуваний просто зник! Філіп освічував печеру ліхтариком, а солдати штрикали алебардами у кожную заглибину та темний кут. Усе дарма! Переслідування довелося припинити. Каро, однак, не захотіла так просто здатися і, смикнувши Філіпа за рукав, попросила посвітити ліхтариком у певному напрямку.

¹ Див. «Прокляття чорного стрільця».

2. Таємнича знахідка

На гальці у воді, зблиснувши у світлі ліхтарика, лежав ланцюжок-браслет із овальною вставкою.

— Можливо, його тільки-но загубив арбалетник, — зауважив Фло, який, піднявши знахідку, уважно розглядав її.

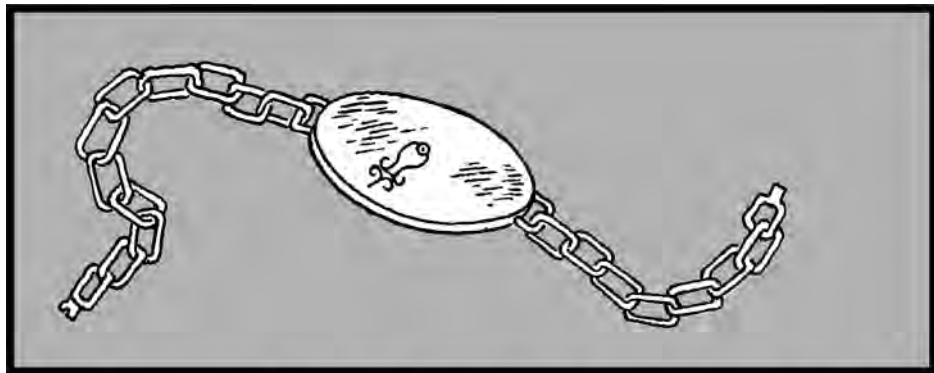
З зовнішнього боку вставки виднілися букви «Ч. К.», а з внутрішнього боку було вигравіювано чудернацьке зображення. Чи то емблема, чи то символ. Каро заховала браслет у кишеню піджачка. Вона навіть і не підозрювала, що незабаром детективи отримають ще більше фактів, які стосуються дивного зображення на браслеті.

Наступного ранку близько дев'ятої години детективи вже йшли старим містом у Сан-Полдавієні.

— Я тепер знаю, що означає гравіювання на зворотній стороні, — нараз голосно втішився Філіп. — Гляньте он туди, вгору, там той самий знак!

І він поспішив у вказаному напрямку.

3. Дивна зустріч

Філіп звернув увагу на циферблат годинника на вежі, що на її верхівці майорів прапор. Маленька стрілка була такою самою, як і символ на зворотному боці вставки. Схвильовані детективи підбігли до вежі, та Фло нараз завагався.

— Стоп, — вигукнув він та клацнув пальцями, — нам краще роздивитися у будинку ліворуч!

Безперечно, Фло мав слухність: для чого було зображати годинникову стрілку башти? Рівно о дев'ятій годинник на вежі почав бити годину, а детективи саме ступили на сходи похмурого на вигляд сусіднього будинку.

— Тсс! — прошепотів Фло, — згори чути голоси!

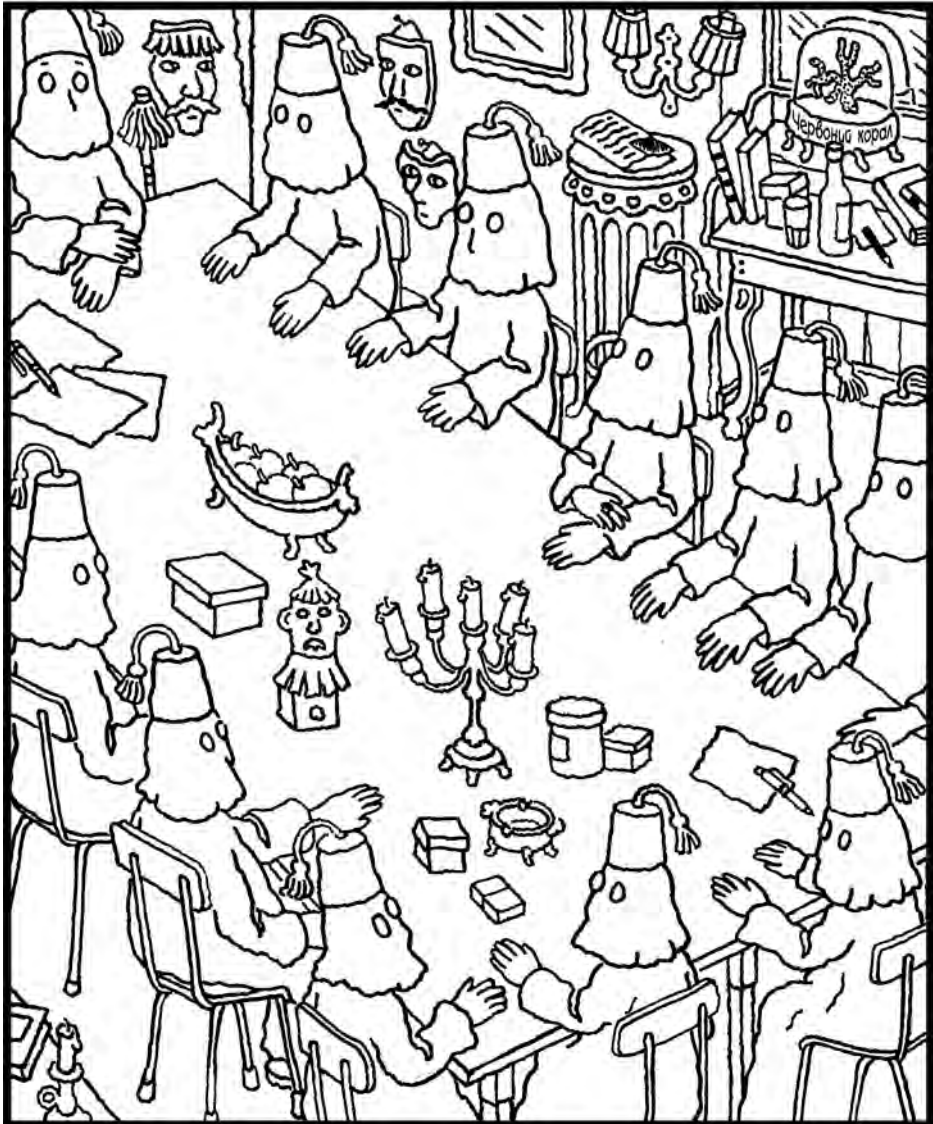
Детективи навшпиньки прокралися на горище. Через дірку в підлозі вони змогли побачити кімнату під ними, у якій довкола столу повсідалися якісь дивно одягнені постаті.

— Одному з нас не поталанило: він загубив браслет. Аби переконатися, що серед нас не завівся шпигун-зрадник, попрошу назвати кожного своє таємне ім'я, — заявив головуючий на зібранні.

— Чернець — Родофін — Володар — Отелло — Никодим — Йорік — Кардинал — Орфіно — Ромуальд — Атилла — Лангуста! — зголосилися замасковані члени товариства один за одним.

— Усе зрозуміло, — обізвався Фло, — ми натрапили на таємне товариство. Я навіть можу сказати, як воно називається!

4. Таємнича Лангуста

Назву товариства можна було дізнатися не лише з початкових (а у першого та п'ятого — з двох перших) букв таємного імені кожного з його членів. Її можна було також прочитати і на скляній прикрасі з коралом усередині, яка стояла на туалетному столикові праворуч. Таємне товариство мало назву «Червоний корал». Детективи, мов зачаровані, нетерпляче слухали, що ж відбудеться далі. Проте у кімнаті раптом стало темно, хоч в око стрель!

— Гм, вони перейшли в іншу кімнату, — розчаровано пробурмотів Фло.

Детективи вийшли з будинку так само тихесенько, як і увійшли в нього.

— Не знаємо, ні що той «Червоний корал» планує вчинити, ні хто до нього входить, — розмірковував Філіп, коли наступного дня вони пішли на недільний базар.

— Певними можемо бути лише в одному: товариство складається з одинадцяти спільників, — констатував Фло.

— Ага, — погодилася з ним Каро, — а Лангуста — жінка, по голосі впізнала. Крім того, у неї примітний перстень із чорним каменем на середньому паль... — затнулася дівчинка. — Прововка промовка, а він у хату! — пробурмотіла вона, бо побачила на базарі якраз ту саму особу, яку тільки-но описувала.

